

Nathalie Pagie

De campus

ISBN 978-90-225-6778-4

ISBN 978-94-6023-982-3 (e-boek)

NUR 305

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Getty Images

Auteursfoto: Jan Volwerk

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De sneeuw sneed haar schoenen stuk. Het gevoel in haar voeten was ze kilometers terug al verloren. Hoe ver terug en hoe lang geleden wist ze niet meer. Het was of de extreme kou niet alleen haar botten, maar ook haar hersenen bevroren had. Waar ze precies liep, ze had geen idee. Alles leek op elkaar; de bergen, de bomen, het pad. Alles was wit. Met opeengeklemd kaken sleepte ze zichzelf voort. Het ene been voor het andere. Verder, ze moest verder. Weg hier, hulp zoeken. Doorlopen. Maar het sneeuwde zo hard dat ze amper een meter voor ogen kon zien. De kuiltjes die haar voeten maakten, vulden zich in een paar seconden met nieuwe vlokken. Geen voetsporen, wist ze, en een zweem van opluchting trok door haar maag.

Uren geleden – waren het uren? – had ze zijn geschreeuw nog gehoord, maar nu was het stil. Zou hij bezwaken zijn aan zijn verwondingen? Of was het hem toch gelukt weg te komen en liep hij achter haar aan? Dan was ze verloren, ze was aan het einde van haar krachten. Hijgend zakte ze door haar knieën. Zelfs ademhalen deed pijn. De bijtende kou raspte in haar keel. Wat zou het fijn zijn even te kunnen gaan liggen, heel even maar, en uit te rusten, op adem te komen. Ze helde voorover om haar bevroren handen in de sneeuw te plaatsen. Maar vlak voordat ze op handen en knieën zat en zich wilde overgeven aan de eeuwige sneeuw, zag ze haar moeders ge-

zicht voor zich. ‘Mama heeft je nodig, niet opgeven nu, sta op!’

Was dat haar eigen stem? IJlde ze? Ze wist het niet, maar gaf wel gehoor aan het verzoek. Ze ging staan, kneep haar ogen tot spleetjes en wilde net weer een stap zetten, toen ze verblind werd door een felgeel schijnsel. De hand op haar arm was sterk en ze gilde het uit. Pas toen de zaklamp van haar gezicht werd weggedraaid zag ze de man, die haar vanonder een enorme bontmuts ongerust aankeek. Ze zag zijn lippen bewegen en besepte dat hij haar iets vroeg. Pas toen ze haar blik focuste op zijn mond, hoorde ze als door een tunnel watten zijn stem: ‘*Are you alone? Are you alone out here?*’ Was ze alleen? Of was er nog iemand naar wie gezocht moest worden? Was er nog iemand die hulp nodig had? Ze dacht aan het woeste gebrul dat had weerkaatst tegen de steile bergwanden. Zonder hulp zou hij het nooit redden. Met een uiterste krachtsinspanning tilde ze haar hoofd op en knikte. ‘*Yes, I’m alone.*’ Toen zakte ze ineem en sloot haar ogen. Het was voorbij.

1

Een laatste keer draaide ze zich om. Ze zag haar zussen springen om nog een glimp van haar op te vangen. Haar moeder zwaaide en depte haar wangen met een zakdoekje. Daarachter haar vader, met een stuurse blik en zijn handen in zijn zij. Ze glimlachte door haar tranen heen. Al had ze maanden naar dit moment uitgekeken, het bleef moeilijk om haar familie achter te laten. Ze zou ze missen, Florine het meest; haar jongste zus en bondgenoot in de strijd tegen het strenge regime van hun vader.

Hij was het niet eens met haar vertrek en had dat de afgelopen weken goed duidelijk gemaakt. Ze zou te jong zijn, te onervaren om het in haar eentje te redden in een vreemd land met een andere cultuur en mentaliteit. Toen hij zag dat dat geen indruk maakte, kwam hij een paar weken geleden met een vacature voor een juridisch assistent op een van zijn kantoren in Amsterdam: ze kon direct aan de slag. De functie was haar op het lijf geschreven, maar ze wilde er niet aan. Ten eerste had ze zich jaren geleden al voorgenoemen in haar loopbaan geen gebruik te maken van de diensten en connecties van haar vader, en ten tweede had ze haar zinnen gezet op deze reis naar Canada.

Vijf maanden lang nam ze haar intrek in een internationaal studentenhuis op de campus van de University of Alberta in

Edmonton, om daar een aantal keuzevakken te volgen voor haar rechtenstudie. Ze kon niet wachten. Vijf maanden vrijheid, vijf maanden lang haar eigen gang gaan. Het leek een eeuwigheid. Een heerlijke, grenzeloze, meer dan veelbelovende eeuwigheid. Ze stak haar armen in de lucht, ging op haar tenen staan en zwaaide. Dag mam, dag zusjes, heb het goed hier. Ik zal jullie missen en ik kom weer terug, maar nu moet ik weg. Nu is het mijn beurt.

2

Keith was een Canadees zoals ze zich die altijd al had voorgesteld: een grote vent met een frisse open blik, blauwe ogen, kort bruin haar, gekleed in een casual shirt met lange mouwen, een legergroene broek tot aan zijn knieën, sportsokken en stevige bergschoenen. In zijn hand hield hij een kartonnen bordje met drie namen erop; de middelste was die van haar: CLAIRE VAN LAERHOVEN – THE NETHERLANDS. Via de universiteit had ze geregeld dat deze Keith, ook student aan de University of Alberta, haar zou komen ophalen en van het vliegveld naar de campus zou brengen. Glimlachend liep ze op hem af en wees naar het bordje: *‘Hi, I’m Claire, but please, call me Cleo.’*

‘Hi Cleo, nice to meet you! Welcome to Canada!’ zei Keith, en wel zo enthousiast dat ze hem even argwanend aankeek. Haar Hollandse inborst was zo veel spontaniteit van een onbekende niet gewend, maar aan zijn sprankelende ogen en de lach om zijn mond zag ze dat hij het meende. Ze grinnikte erom en wachtte met hem op de twee andere uitwisselingsstudenten: Dean uit Schotland en Christoph uit Finland. Na een klein half uur waren ze compleet. Met stevige passen loodste Keith hen door de aankomsthal van Calgary International Airport naar een uitgestrekt parkeerterrein, waar een wit busje met het donkergroen-met-gouden logo van de universiteit al op hen stond te wachten.

Voor ze instapte keek Cleo nog eens om zich heen. Achter het parkeerterrein en een aantal brede toegangswegen strekte het land zich kilometers ver uit, zonder enige vorm van bebouwing, tot aan de vage contouren van een bergketen in de verte. Zo veel lege ruimte had ze niet eerder gezien. En niet omdat ze nooit ergens geweest was. Integendeel, voor het ongeluk hadden haar ouders Aimée en haar de halve wereld over gesleept. Als klein kind al bezocht ze het Opera House in Sydney; het Guggenheim in New York had ze zeker drie keer van binnen gezien en jarenlang sierde een poster uit de museumwinkel van het Palazzo degli Uffizi in Florence de muur boven haar bed. Na Florines geboorte waren ze vooral binnen Europa gebleven. Het Louvre, Prado en de Royal Gallery zag ze bijna jaarlijks. Een cultureel rijke opvoeding was een groot goed, vonden haar ouders.

Lange tijd had ze daar niets tegen ingebracht, ze was zich al vroeg bewust van haar bevoorrechte positie; haar vriendinnen en klasgenootjes gingen minder vaak en minder ver op vakantie dan zij. Maar in haar puberteit begon de voorliefde van haar ouders voor grote steden met drukbezochte musea haar tegen te staan; liever zocht ze de rust en ruimte van de natuur, de bossen, bergen en heuvels. Plaatsen waar ze kon ademhalen, waar ze zich niet hoefde te schikken in een gewenst stramien. Dat was ook wat haar had aangetrokken in Canada. Haar universiteit in Nederland bood een scala aan mogelijkheden voor de invulling van haar keuzevakken. De lijst met landen en universiteiten waar ze naartoe zou kunnen, bestreek meer dan twee pagina's in de catalogus, maar dat had haar beslissing niet moeilijk gemaakt. Ze had al snel besloten dat het Canada ging worden. De universiteit van Alberta stond prima aangeschreven, dat was ook prettig, maar ze koos

vooral voor het land. Of in elk geval voor het beeld dat ze zich van het land had gevormd door vele uren te lezen in boeken die ze uit de bibliotheek haalde en foto's te kijken op internet. De uitgestrektheid en de overweldigende natuur van Canada oefenden een onweerstaanbare aantrekkingskracht op haar uit.

‘We zijn er.’

Ze schrok op en zag dat ze stilstonden op een parkeerplaats die was omgeven door tientallen statige naaldbomen. Opgewonden wachtte ze op Dean die, gebukt om zijn hoofd niet te stoten, naar de deur liep en die met een krachtige beweging opentrok. Keith laadde hun koffers en tassen uit de bus en sloeg de achterklep dicht.

‘We zijn er, jongens,’ lachte hij nog eens. ‘Welkom op de U of A. Ik breng jullie zo eerst naar de Students Administration, waar jullie je moeten melden. Dan krijg je je studentenpas en een stapel aan informatie, waaronder een plattegrond van de campus; die zul je de eerste weken zeker nodig hebben. Daarna loop ik met Dean naar zijn kamer in SUB. Cleo en Christoph, jullie verblijven net als ik in Pembina Hall, dat is het gebouw naast de Students Administration, dus daar kunnen jullie zelf naartoe wandelen.’

Met een charmante vanzelfsprekendheid pakte hij Cleo's zwaarste tas van de grond en ging hun voor naar een immens grote glazen draaideur in een bakstenen gebouw. Cleo klemde haar kaken op elkaar om niet hardop te gaan lachen. Een bruisend gevoel spoelde van haar maag naar haar rode wangen en weer terug. Wat een avontuur was dit, nu al! Geweldig, dit gaan we eens even heel goed aanpakken, dacht ze vastberaden. En ze verfrommelde in gedachten het laatste beeld van

haar vader op het vliegveld, met zijn misprijzende blik en zijn handen in zijn zij, tot een propje papier dat ze met een hoge boog over haar schouder wierp.

3

Na een korte nacht, ze was te opgetogen geweest om goed te kunnen slapen, stond ze de volgende ochtend al vroeg naast haar bed. De eerste zonnestralen spiekten vanonder haar rolgordijn de kamer in. Die was klein, maar functioneel, had ze bij binnenkomst al geconstateerd. Behalve een stevig eikenhouten bed tegen de ene en een al even robuust bureaumeubel tegen de andere muur, had de kamer een wastafel met spiegel, een wandkast voor kleding en een klein ladekastje. Toilet en douche moest ze delen met de andere bewoners van de linkervleugel van het gebouw: allen dames; de heren deelden de gang aan de rechterzijde van de hoofdingang. De eerste verdieping had eenzelfde indeling. Behalve de studentenkamers waren er ook keukens voor de weinigen die zelf hun potje wilden koken, en zowel beneden als boven was er een gezamenlijke woonkamer met zitbanken en fauteuils, gedateerd maar comfortabel, en een gigantische tv met dvd-speler.

Nadat ze haar rugzak en koffer had uitgepakt, de ingepakte sandwich van het vliegveld had opgegeten en een douche had genomen, was ze gisteren de deur uit gegaan voor een korte wandeling. De campus was een dorp op zich; op een terrein van reusachtige afmetingen dat voor een groot deel bestond

uit enorme lappen grasveld, zag ze ten minste dertig gebouwen die qua bouwstijl niet bij elkaar pasten. Een toren van zeker tien verdiepingen, een statig landhuis, een pand dat op instorten stond en een grote vierkante 'doos' met glazen wanden vielen het meest op. Brede paden van grijs asfalt verbonden de gebouwen met elkaar of leidden naar de sportvelden verderop en naar de parkeerterreinen en straten rondom de campus. Houten wegwijzers moesten ervoor zorgen dat studenten, docenten en bezoekers hun weg konden vinden.

Ondanks de grootte en het rommelige karakter ademde de campus een knusse sfeer uit. Op de bankjes naast de paden zaten wat studenten te praten en te lezen. Het was nog niet druk; de colleges zouden pas over een week beginnen, en de meeste Canadese studenten arriveerden pas een dag of twee daarvoor, had Keith verteld. De studenten uit andere delen van de wereld, zoals zichzelf, was gevraagd eerder te komen voor een introductieweek waarin ze niet alleen elkaar en de campus konden leren kennen, maar ook een uitgebreide rondleiding zouden krijgen door Edmonton, de hoofdstad van Alberta en sinds 1908 *hometown* van deze grootste universiteit van het land.

De introductieweek zou deze middag beginnen met een bijeenkomst in Lister Hall. Cleo keek ernaar uit, maar moest nog een paar uur stukslaan voor het zover was. Ze kleepte zich aan, viste de plattegrond uit de stapel informatiefolders die ze gisteren had ontvangen en wilde net weer naar buiten lopen, toen ze door twee piepjes uit haar telefoon geattendeerd werd op een inkomend bericht.